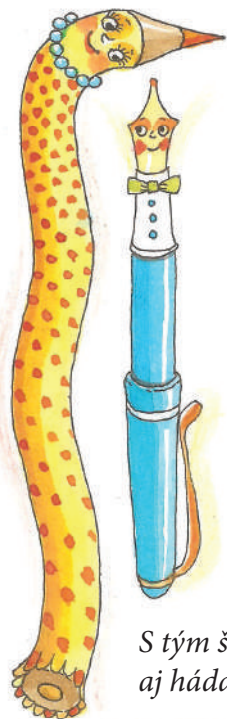
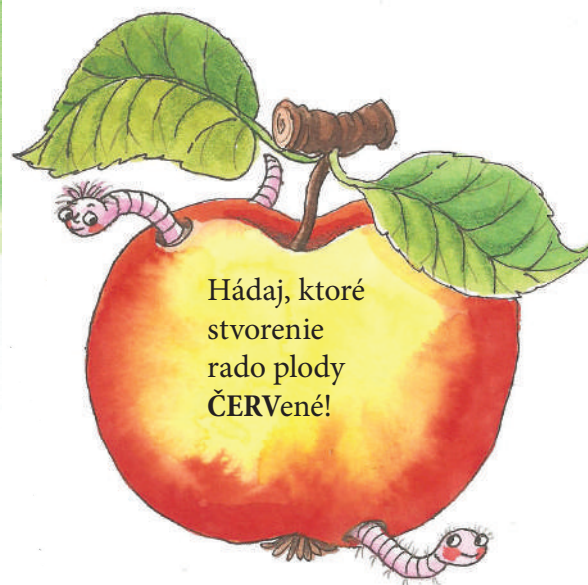
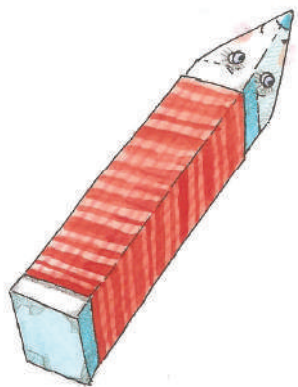

Čo sa v škole neznámkuje

Neposedný Vilo Repka
na hodine stále šepká.
Šepká Jane, šepká Dane,
šepká celkom nebadane.
I dnes dáva k ústam dlane,
našepkáva zase Hane.
Čo on povie, Hana povie,
Hana vlastne ozvenou je,
ktorá všetkým potvrdila
riedke vedomosti Vila.
A Vilovi, rozumie sa,
letí pozdrav do notesa.
Nech sa tomu nečuduje,
ozvena sa neznámkuje.

S tým šepkárom to bolo hrozné. Nakazili sa od neho
aj hádanky. Tiež začali hádankárom našepkávať:

Hádaj, ktoré
stvorenie
rado plody
ČERVENÉ!

Uhádnite, detváky,
kto sKÁČE Rád
do mláky!

Hádaj, milé dieťa,
kto vySOKO Lieta!

Ako sa volá tatranský hOROLEzec?

Po hájičku od rána
veveriČKU NAháňa.

Ak sa so mnou dáždik láska,
aká som ja sedMOKRÁska?

Chvost

Myš má na svoj dlhý chvost
veľa krásnych spomienok.
Do zeme raz ten jej chvost
chcel zapustiť koreňok.

Lenže myš naň skríkla: „Dost’!
Nie si koreň, ale chvost!“

*Kde býva každý chvost? Tam kdesi na konci. Myší
chvost je dlhý, ten náš hádankový nebude však
myší, ale skôr zajačí:*

Papierová hlava,
mašličkový chvost,
pod oblohou pláva
deťom pre radosť.

(Sarkan)

Rúk, nôh nemá, má len chvost,
zato rýchla býva dost’.

(Ryba)

Kto vchádzajúc do mora sa svojho chvosta zrieka?

(Rieka)

Jeden chvost má celkom vzadu a ten druhý vpredu.
Taký patrí do cirkusu, veď ho tam aj vedú.

(Slon)

Dlhé uši, krátky chvost,
v lete hojnosť, v zime pôst.

(Zajač)

Prišiel k nám hosť
škreklavý dost’,
no jeho chvost
je samý skvost.

(Bač)